

GOUDEN BRUILOFT (1)

Lena Lena

De dokters hebben gedaan wat hen te doen stond. Toen je pijn ondraaglijk werd, hebben ze me gevraagd of ze mochten ingrijpen. Zo zegden ze het. In hun witte kielen taal die van de zachte dood een eufemisme maakt. Liever dat, dan nog een nacht langer je pijn aanzien.

Lang durfde ik je dagboek niet openslaan. Het was me nog te scherp allemaal. Ik was bang om te lezen wat ik vreesde. Hoewel je volhield dat je me alles verteld had over mijn verwekker. Toen je voelde dat je de strijd aan het verliezen was, heb je er op aangedrongen dat ik het lezen zou . Je leven na je dood.

‘Jij hoort te weten wie je bent, liefste. Lees het voor ons. En nooit opgeven. Altijd met geheven hoofd.’

Bladzij na bladzij heb ik je verborgen geschiedenis verkend. Met *Seasons in the sun* in de oortjes. Alle versies op *You Tube* en *Spotify* heb ik bij het lezen van je verhaal beluisterd. Eerst kwamen de vage contouren van je meisjestijd in je thuisland. Dan je nieuwe leven bij mamoe Mathilde. Het leven lachte je toe aan haar zijde. Je geluk lijkt niet op te kunnen als je daarover schrijft. Het leest als een lied dat je zingt en schrijft tegelijk.

**Dan slaat alles om.
De hel door hem.**

De laatste bladzijden in je dagboek die koester ik als een kleinood. Je schrijft over ons leven samen na onze vlucht naar Brussel. Ik mee in je buik. Op naar de liefde na de haat. Op naar de man die je zo lief had en die mijn echte vader werd.

Ik weet nu alles wat ik weten moet om te zijn wie ik ben . Je nalatenschap is de warme liefde en de tederheid die je me meegaf. Maar vergeten doe ik niet. En vergeven, sorry ik kan het nog niet.

Daarstraks ben ik naar het naar de dodenheuvel getrokken waar zijn as ligt. Geschreeuwd heb ik er. Een vuist gemaakt voor jou, voor mij. Je schrijft dat ik moet vergeven. Dat alleen god een oordeel vellen mag. De god van je oude onwrikbare geloof dat het mijne niet meer is en hier nu gaandeweg vervangen wordt door een ander. Misschien trekt jouw god zich niks aan van dit alles in zijn voort razend spel van oorzaak en gevolg, noodzaak en toeval.

Vanochtend ben ik alles goed gaan uitschreeuwen tegen de man die mijn natuurlijke vader was en je leven vernielde. Alle woorden die ik tussen de regels in je dagboek las en die jij me nièt meegeven wou of kon.

Mijn woorden tussen jouw verhaal. Woorden die op me afkwamen als kreten van koleire. Zijn harde vernieling. Zijn koud cynisme. Zijn schone schijn. Zijn machtsmisbruik. Zijn vernedering en verkrachting. Zijn hele *grensoverschrijdend* leven. Zoals ze dat vandaag zouden noemen, van hier tot in Hollywood.

Ik stond daar zijn hele curriculum bijeen te schreeuwen. Ik schreeuwde tegen de hel die hij van jullie leven gemaakt heeft. Maar ik schreeuwde tegen een nat grasperk met hier en daar verwelkte bloemen. Er is niks meer om tegen te schreeuwen. Er is alleen maar nat gras.

Gouden Bruiloft.

(1)2018. Copyright Stef Vancaeneghem.

(*Les danseuses* van Frank Derie).

GOUDEN BRUILOFT (2)

Molendam is mijn naam

Breng me nu maar naar de plek van waaruit ik voor eeuwig een machtig mooi uitzicht heb op het dal. Voer mijn urne traag in zilvergrijze limo naar de dodenheuvel waar de jonge stadswerkman me uitstrooien zal. Zoals hij het dag na dag doet met de waardigheid die van hem wordt verwacht. De argeloosheid van zijn jeugd staat nog te ver af van andermans dood om in de afscheidsrituelen meer te zien dan een broodwinning. Een levenslang vast inkomen om zijn schakelwoning in De Stadstuin af te betalen. Met tussendoor nu en dan een reisje naar de zon.

Zoals het bezwete meisje in haar stomende goudgele tent op de zomerkermis bloedsuiker strooit op de olieballen, zo zal hij mijn as uit zijn koperen tuigje persen. Een duizendmaal herhaalde mix van vervangende mystiek en vergane dodensymboliek. Meer dan professioneel geregisseerde inleving zit er voor hem niet in. Empathie heeft haar grenzen.

Laag danst mijn as nog twee tellen in het rond dertig centimeter boven de grond. Straks blaast de wind mij nog een keer terug in de ogen van de gieren van erfgenamen voor wie de snelceremonie al te lang duurt. Zie ze haastig met gemaakt verdriet hun roos naar mij smijten.

‘Wie gaat dat hier betalen?’

‘Was een krans niet genoeg?’

‘Wanneer zijn we geconvoceerd bij de notaris?’

‘Heeft iemand al nieuws?’

‘Wat zegt ge dat het nog lang kan duren?’

‘We zijn met twaalf verspreid over de landkaart’.

‘Die kunnen nu toch snel opgespoord worden met Google Map?’

‘Eindelijk gaan we haar rekenschap kunnen vragen’.

**'We doen haar een proces aan'
'We claimen alles van haar terug'.
'Ik ken een goeie zakenadvocaat'.**

In korte, sierlijke bochten mikt de strooier mijn resten op het gras. Als tekent hij voor de laatste keer mijn initialen op deze planeet. Eerst voelt hij met de natte vinger van waar de wind komt. Vakmanschap is meesterschap. Laat het nu maar sneeuwen op het fijn stof dat overblijft van Richard Molendam. Echtgenoot van wijlen Mathilde Malander. De laatste sneeuw.

Dat je op het eind van je leven alles als in een Cinemascope terugziet, is dikke zever. Geldt alvast niet voor mijn zelfgekozen afscheid van het leven. Alles is volbracht. Nu ik de notaris exact gedictieerd heb wat ik wens. Molendam wikt, Molendam beschikt. Zo is het altijd geweest. Zo blijft het in het uur van mijn dood. En zelfs daarna. Zoals ze nu gauw genoeg gaan merken de gieren.

Als Elodie straks komt om mij zonder genegenheid te wassen zal ze een lijk vinden. Ik zal er niet langer moeten op toezien hoe ze eerst brutaal de overgordijnen wegrukt, dan in een zoveelste zucht de rolluiken optrekt.

De vernedering van mijn aftakeling kan toch nooit groter worden. Dood vergeet mijn tanden niet, op het tafeltje. Mijn ringen ben ik al kwijt. Ze heeft ze mee gegraaid en doorverkocht aan de Goudcentrale. Ik heb gelezen dat ze die in de kampen van de nazi's ook vooraf weg namen. De gouden tanden ook. Eerst al het goud eraf en eruit. Dan zonder kleren met een ster erop onder het gas en in het vuur.

Welke nevenwerking die pillen hebben als ik ze allemaal tegelijk neem, weet ik niet. Eén na één heb ik ze uit de doosjes gepikt, onttrokken aan het alziend oog van Elodie. Pil na pil dichterbij de bevrijding uit alle lijden.

Bang ben ik niet. Ook jij bent alleen op mijn fortuin uit, Elodie. Het geld dat ik je geef, het geld dat je hier dag aan dag van me mee graait. Maar toch hou ik mijn gegeven woord. Ze gaan opkijken, de aasgieren.

Ik, Molendam Richard, de vermaledijde, zal hier nog een laatste keer postuum bewijzen dat mijn wet de wet is. Ik zal hen tonen hoe ik in mijn eentje sterker ben dan hun hele kliek bijeen. Grootser in de haat. Fideler in de passie. Bevrijd van alle kommer sterf ik als de winner die ik altijd was. Sterker dan de rest. The winner takes it all.

Ik weet niet of ik je nu terugzie, Mathilde. Ik denk het niet. Er was heel veel geld tussen ons. Geld dreef ons uiteen. Maar achter het fortuin dat ik van je nam, stak mijn grootser plan. Voor jou en voor mij. Iets moois met kinderen en geluk. Adieu Mathilde. Ik weet niet of god zich nog om zijn schepping bekommert. Misschien kan het hem gewoon geen

zak schelen. Dobbelt hij er maar wat op los, om de verveling te verjagen.

En jij, Nena, mijn alles. Waarom liep het zo? Waarom kwam je helemaal uit je thuisland vluchten tot diep in mijn leven. Eerst om me te troosten, dan om me te vervloeken en te verdoemen. Waarom zadel je me in mijn laatste levensuur op met niks dan schaamte?

Gouden Bruiloft.

(2) 2018. Copyright Stef Vancaeneghem.

GOUDEN BRUILOFT (3)

Wanda

Met tien jaar beroepservaring tussen de karmijnrode Louboutins tokkelt Wanda op de broeksriem die hij van Mathilde op zijn bord gedropt heeft gekregen voor de kerst.

'Komt ge voor een rapke meneer Richard? Of hebben we tijd voor de burgemeestersmarathon? Ik wil iets doen uit mijn steraanbieding van de hotelsuite in Rijsel. Als de beau monde overkomt uit Parijs'.

Nu toegeven aan zijn nieuwsgierigheid. Wat moet hij met schone manieren en al die oude wellevendheidsregeltjes die van hem bijna een weke hadden gemaakt, een loser met onzekere levensverzekering op het aardse paradijs. Al bij al kiest hij hier vandaag zelf voor deze professionele verleiding. Dit is waar hij voor komt, staat en gaat in alle betekenissen van komen en staan. Betaald genot. Met het verrukkelijk risico van eeuwige verdoemenis er bovenop. Als jongen van bescheiden huize kent hij geen verfijnder genot.

'Ge hebt nog altijd een gesculpteerd lichaam. Doet ge nog exercices voor uw gewrichten? 't Zijn gelijk allemaal musculussen wat ik voel'.

Wanda etaleert haar kunsten. Een jaar of wat in de *Blue Moon* omdat ze de mooiprater geloofde die zei dat hij van haar een prinses maken zou. Dan doorverkocht aan haar Franse pooier. Nu overal inzetbaar tussen Parijs en Amsterdam. Hij houdt ervan haar zwijgend te observeren. Altijd uw stand in stand houden. Een Molendam blijft een Molendam, met of zonder kleren aan. Al bij al heeft hij geen tijd voor de hele revue. Dit is *Notre-Dame de Paris* niet. Op zijn orderboekje wacht vanmiddag in de *Halifax* nog een hoogst interessante klant. Als hij dit verzetje niet te lang rekt, kan hij zijn rijkge vulde dag afronden met het jaarloon van *vier weverkens die ter botermarkt gaen*.

'Ge weet niet wat ge mankeert. Ik zal het reserveren voor uw volgende visite. Ge gaat janken gelijk een prairiehond'.

Hij concentreert zich op zijn Monte-Christo, bijt de punt eraf spuwt hem in de geglazuurde kikker op de salontafel, blaast de rook in cumulonimbusjes de kamer in en laat zich door Wanda verwennen zonder haar ook maar één blik te gunnen.

*Zonder liefde
oewarme liefde.*

**Artikel 1 van De Wet van Molendam.
Nooit met ondergeschikten converseren.**

'Als het zeer doet moet ge het mij zeggen maar misschien hebt ge graag dat het zeer doet. Ik heb vooral graag dat ge content zijt van mijn escort service haut de gamma'.

Haut de gamme, wat zou ze. Eén keer is er controle geweest tijdens hun esbatterementen. Zo heeft hij vernomen dat ze eigenlijk Kielemoes Wendy heet en van de kust komt.

'Kunt ge mijn geurken rieken? Ik heb getwijfeld tussen *J'adore* van Dior en *D'accord* van Max Factor'.

Ze oogt ouder dan ze is, hij schat rond de veertig.

'Zie dat ge mijn poepke niet in vuur en vlam zet met uw dikke sigaar meneer Richard. Gaat ge mijn cadeauke niet vergeten?'

Blij mag ze zijn dat ze een vast maandinkomen overhoudt aan hem. Nooit veel complimenten. Nooit vijftig tintelingen prijs. Als zakenman kan je je inspanningen beter doseren. Je dient je prioriteiten te kennen.

'Draait u om dat ik u hier een keer kan relaxeren vanaf uw nek tot aan uwen happy end. Ge zit zeker weer met uw kop vol muizenissen. Het is apropos niet verboden ondertussen te zeggen dat ik heel lief ben'.

Hij komt hier voor het onderhoud van zijn landingsstel zoals hij met zijn Rolls naar Brussel glijden zou voor nazicht van zijn roulementen. Vandaag is er echt geen tijd voor blabla bij de boemboem. Tijd is geld. Er moet nog een en ander versast naar Panama, eer de beurskoers kuren krijgt.

Terwijl Wanda afwerkt waartoe zijn pak briefjes onder de poten van de kikker bestemd zijn, overziet Richard Molendam hoe hij het leven toch maar mooi in kaart heeft. Wat niemand ooit voor mogelijk had gehouden is hem toch maar mooi gelukt. De commentaar van zijn kaartvrienden.

'Malander? De vetste vis van allemaal.'
'Groter dan de Compagnie du Zoute.'
'Vetter dan Vandenavenne.'
'En Vandenmoortele.'
'Dat ware pas koekenbak.'
'Als ge die kunt strikken zijt ge binnen.'
'Pas toch op dat ge uw hand niet overspeelt.'

Goed en wel getrouwd was hij. Met Mathilde Malander.

'Mijn broer Aimé zegt dat ge geen goede partij zijt voor mij, sorry dat ik het zo cru zeg Richard'.

Haar broer de larve. Klein krijgen zal hij het familiaal verzet. Voorlopig mag Aimé nog het baasje spelen. Op de knieën krijgt hij hem. Hij en alle anderen op zijn weg naar nooit geziene glorie en nog ongeziene weelde. De *Tour de France* en *De Ronde van Vlaanderen en Nokere Koerse* en als het moet heel die *Flanders Santeboetieks* zal hij kopen. Tegelijk Anderlecht en Club Brugge en Oostende er bovenop alleen om te tonen wie hij, Richard Molendam wel is.

Een heel regiment romantische pretendentes heeft ze achter haar dolly dot gehad Mathilde. Zij de kroonprinses. Naam. Geld. Een opvoeding waar al die *femmes savantes* uit haar bibliotheek vol goud op snee, Marguerite Yourcenar, Suzanne Lilar, Madame de la Fayette, Simone de Beauvoir samen een profijtig crayonpuntje kunnen aan zuigen.

Met geduld. Met potig gedrag. Perfect volgens plan heeft hij haar verwijfde pretendentes één na één het nakijken gegeven. Een geslaagde roddelcampagne op het juiste moment voor de ene. Een vijandig bod en pseudo deskundige bankinformatie over een dreigend faillissement voor de andere. Voor de rest wat imponeren op de korte termijn. *The Great Gatsby*.

'Ik ga het straks toch nog moeten geloven dat het niet waar is dat ge op mijn geld aast als een varaan op zijn prooi'.

In de vrijage met Mathilde heeft hij kosten noch moeite gespaard om de kip met de gouden eieren in huis te krijgen.

'Aimé stond met zijn mond vol tanden toen ik hem de verlovingsring van de Place Vendôme toonde. Zijt ge zeker dat die echt is Mathilde? Moet ik hem onder de loupe laten bekijken in Antwerpen?'

Diamanten zijn voor eeuwig dat is geen cinema. Hij wist nu al zeker dat hij Mathilde ooit overleven zou. Zij met haar broze gezondheid vanwege altijd teveel verwend en veel te zacht gekweekt thuis daar bovenop haar toverberg. Dan kon hij nog altijd zien wat hij met de steen zou aanvangen. Geen risicobelegging.

'Ja Richard. Tot de dood ons scheidt'.

Mathilde Molendam- Malander. Haar nieuwe naam als zijn wettige echtgenote. Met als bruidsschat al haar aandelen.

'Kom niet te laat naar huis *mon coeur* Ik vraag aan Germaine dat ze uw lievelingssoufflé prepareert'.

Hij had alles op een rij. Dit was pas het begin.

'Vergeet uw sjaalke in *soie naturelle* niet, meneer Richard. Ik zal er een druppel parfum op doen dat ge nog na geniet.'

Nee liever niet. *Pas de traces*. Er zou een dag komen dat hij ze allemaal overtreffen zou in macht en rijkdom. Iedereen zou vroeg of laat voor hem plooiën, barsten of buigen. In alle clubs zou naar hem verwezen worden als naar dé succesvolle maakbare mens, de zakken vol geld. Consul van Liechtenstein zou hij worden. Speciale attaché voor onze missies in het buitenland. Persoonlijk raadgever van het hof.

'Bedankt meneer Richard. Voor u bel ik een ander af bij Deedee, dat weet hij. Ze mogen zelfs van over de grote plas komen overvliegen. Maakt niet uit. Gij gaat voor. Desnoods doe ik een dubbele shift'.

Vanavond zou hij de plannen van hun patriciërswooning bestuderen. Het moest het mooiste huis worden van de hele laan. Mozaïekvloeren, visgraatparket, kunst alom, badkamer bij elke kamer, beeldentuin. Iedereen zou eens zien hoe welvarend hij wel was.

'We gaan hem Victor noemen, Mathilde'.

De overwinnaar. De veroveraar. De enige naam die alles in zich had wat er voor Richard Molendam echt toe deed. Eén kind. Eén. Het fortuin moest groeien. In de eigen stamboom blijven hangen.

'En als het een meisje is, noemen we het Victoria...'

Daar had je het al. Dochters lopen weg met je geld. Dochters dragen de bruidsschat naar een ander. Dochters baren de kinderen buiten het eigen wingewest. Molendam moet Molendam blijven:

Molendam Means Money.

Artikel Twee van De Wet van Molendam.

Alleen geld maakt gelukkig. Al de rest is bullshit.

'Krijg ik één zoen meneer Richard? Bij wijze van *au revoir*'.

Vingervlug duwde hij een vet bankbiljet in het hartje van haar pruilmond. Ze komt goed weg dacht hij. Vreemde vrouwen kuste hij nooit. Mathilde alleen als het echt niet anders kon. Tederheid en al die

zever, wat moet je ermee?

Gouden Bruiloft.

2018 (3). Copyright Stef Vancaeneghem.

Illustratie: Frank Derie.

POSTED BY STEF VANCAENEGHEM AT 18:48

GOUDEN BRUILOFT (4)

Visgraatparket

'Dans ce cas nous aviserons. Maar zijde gij wel zekers van uw cijfers, meneer Oscar?'

Aimé deed gemaakt verwonderd. Een manier om zijn verveling te verdrijven tegenover de koele cijfertaal. De winstmarges en verliescijfers van zijn boekhouder lieten hem koud. Hooguit had hij van zijn vader, Modest Malander onthouden dat je wevers pas afdreigt met collectief ontslag als de staking wat te lang duurt.

De *chef-comptable* onderdrukte zijn misprijzen over de desinteresse voor zijn vakkennis, verwerkte de gefnuikte beroepseer met een veelzeggend schouderophalen en overliep nog een laatste keer alle eindcijfers onderaan zijn kolommen.

'Rood. Rood. Rood en dus geen brood'.

Droog als een leraar wiskunde op maandagochtend. Hier en daar met de wijsvinger op een 'dramatisch' fout cijfer. Zonder zichtbare emotie.

'Cijfers liegen niet'.

Veertig jaar al werkte meneer Oscar voor Malander. Samen met *pater familias* Modest had hij dit bedrijf zien groeien en bloeien. Agenturen in Argentinië en Chili, aandelen in spinnerijen en draadververijen. Grote plannen. Van 5 werknemers naar 25, van 25 naar 250. Welgeteld 40 vieringen van Sint-Ambroos. Wiens feestdag gevierd wordt op de 7 de dag van de 12de maand. In de 49ste week.

Als de zon opgaat om 8.30u. Achter de Kruisberg duikt om 16.38u. Na een zonneshijn van amper 1 uur en 35 minuten. Cijfers liegen niet.

In de voor de gelegenheid opgesmukte refter naast het magazijn van Serafijn had hij die 40 feesten van Sint-Ambroos gaandeweg zien verschrompelen tot een sobere korte decoratie-ceremonie voor de oudgedienden. Hij kende lief en leed van wevers en spinsters. Wist wie in *De Oude Dragonder* bleef hangen. Wie daarna zijn vrouw afranselde met de matrassenklopper. Wie echt geholpen moest worden.

Twee decoraties had hij zelf opgespeld gekregen. Eén van de vaderfiguur, één van de zoon. Twee keer krek dezelfde toespraak waarbij gul gesmeten werd met gratis complimenten. Fideliteit. Loyauteit. Stiptheid. Plichtsbesef. In zijn herinnering zaten goede en kwade dagen, een mix van wrevel en vreugde. Hij was het geheugen van de fabriek. Nooit was hij één keer uit zijn rol gevallen. Meester noch knecht. Ze hadden hem nodig en omgekeerd. Deal. Meerwaarde voor Malander en voor malkander. Modest Malander was voor hem altijd 'Meneer Modest' gebleven. Ook toen zijn oude baas hem op zijn sterfbed vroeg om die meneer nu maar eens achterwege te laten.

'In het heelal geen protocol. Zeg maar Modest.'

Hoeveel lichtjaren hoog die hemel vliegen was, meneer Oscar zou het nooit kunnen becijferen. Zijn leven was als een boekhoudkundig register. Beige kiel (nee geen grijze, hij wist waarom). Zwart potlood. Crayon rouge. Gom, scherper. Pennenmesje voor het (zeer uitzonderlijk) wegkrabben van een keer foutje. Moet kunnen. Meer had hij niet nodig om zijn bescheiden rol te spelen. Ze konden niet allemaal doen alsof ze een *garçon de brasserie* waren voor monsieur Jean-Paul Sartre *Chez Flore*.

Eerst kwam hij op zijn fiets van bij Clément Boelaert naar Malander. Daarna met zijn *Zundapp* brommer in waterdichte poncho over zijn gesteven blauw streepjespak (nee geen grijs, hij wist waarom). Tenslotte kocht hij een *Daffodil Automatic* en kreeg hij zijn voorbehouden plaats op de fabriekskoer met *Monsieur Oscar* op een bordje ervoor. In al die jaren van profijtig leven, kasbons kopen en knippen had hij zijn eigen huis met kunstig smeedwerk verwerkt in de voordeur en genoeg over voor een stek in De Haan-aan-Zee ter verzorging van zijn tere bronchiën. Malander was een stuk van zijn leven. Meer dan één keer hadden ze hem elders gevraagd. Bij de *Union Cotonnaire* in Gent. De *Tissage de Roubaix*. Zelfs voor de cartonnage van bobijnkokers in Leuze.

Wat zou hij zich *déplaceren*? Gent moest hij al zeker niet. Dit vanwege de nare associatie die hij overhield sinds zijn broer via een apart loket vanuit het stadhuis versast werd naar de Avenue Desmet – Denayer voor verdere triage naar de kampen. Nee, hij was altijd liever in dit dal gebleven. Malander op werkdagen. 's Avonds aperitief en bridge met de burens. Al het goud van Peru hadden ze hem mogen geven toch was hij gebleven.

En jawel er was ook hier geweven voor de nazi's. Hij wist waar de orders verstopt waren. Onder welk visgraatparket. Onder welke comfortabele clubfauteuils. Er was geen andere optie, zo hadden ze zichzelf wijsgemaakt de patroons.

'Wat wil je altijd hetzelfde verhaal. Altijd de ene bezetting na de andere. De Romeinen. De Spanjaarden. De Hollanders. De Oostenrijkers. De Japanners met hun namaakspeelgoed en hun motocicletten. En morgen wie weet de Chinezen met goedkope sokskes. Vlaanderen vaart niet uit om de andere landen te gaan plunderen gelijk Portugal. Vlaanderen marchandeert niet langs de oude zijderoute gelijk Holland. Vlaanderen werkt altijd voort. Bezet of niet'.

*(Maakt niet uit voor wie.
Grijsgroene uniformen.
Streepjesstof voor de kampen).*

'Het was of voort weven of de fabriek sluiten'.

'We konden de wevers toch niet op straat zetten?'

'We konden ze toch niet in beestenwagons naar de werkkampen laten vertrekken?'

'En daarbij Oscar, wat zoude gij dan gedaan hebben? In mijn plaats?'

Hij wou meneer Modest zijn sterfmoment niet verpesten en zweeg beleefd. Zelf zou hij het hele foute boelke gesloten hebben. Zijn broer had bij het verzet gezeten. De nazi's wisten waar ze hem moesten zoeken. Onder de dakpannen. Een wand achter het duivenkot. Blauwe geschelpten met aan de pootjes gecodeerde boodschappen voor Londen. Twee dagen duurde het eer zijn laatste duiven terugkeerden met nieuwe instructies. Zijn broer kwam nooit terug. Vanwege dood in Bergen-Belsen. Vertrappeld door mannen in grauwe uniformen. Hier geweven. Hij had ze gesloten de fabriek. Sleutel onder de mat en op naar Frankrijk. Meneer Modest had het onderwerp altijd gemeden. Het lag te gevoelig tussen hen. De familie was stinkend rijk geworden. Was het voor de oorlog kantje boordje geweest, erna kon het niet meer op. Cijfers liegen niet. En goudstaven spreken niet.

'Ge moet dat in zijn tijds kader zien'.

'Achteraf oordelen is gemakkelijk'.

'Het was allemaal niet zo zwart'

'En ook niet zo wit'.

Nee. Het was grijs als een nazi-uniform.

Grijs-zwart als een streepjesplunje.

Op de kist van de laatste overlevende van de kampen.

Niemand die hen ooit met de beschuldigende vinger nawees. De repressie had haar eigen zondebokken. Die kregen alle aandacht, wat de grote economische collaborateurs goed uitkwam. En de zondebokken aan de publieke schandpalen hadden geen verborgen goudstaven. Monter weer aan de slag nu. Geen blaam kregen ze, al die mini-Kruppkjes van hier. Geen smet. Misschien omdat ze ook wel een paar mensen van het verzet hadden weggestopt in de geheime gangen onder hun fabriek. Zo dubbel speelden ze het wel. Na de oorlog volgde hun grote weelde. Met op nationale feestdagen de Belgische vlag aan de fabrieksgevel. Goede landgenoten.

Er was nu geld met hopen. Maar diversifiëring en investeringen kwamen er niet.

'Meneer Aimé, we eten al ons wittebrood op. In de tijd van meneer Modest...'

Aimé Malander luisterde al niet meer. Hij zat met zijn gedachten bij Chopin. Bij de partituur op de vleugel die hij maar niet in de vingers kreeg.

Gouden Bruiloft.

2018. (4). Copyright Stef Vancaeneghem.

Illustratie: 'Het aperitief'. Pierre Depuydt.

POSTED BY STEF VANCAENEGHEM AT 13:04

GOUDEN BRUILOFT (5)

De recommandé

'Bij Malander wordt er niemand afgedankt. Over mijn dood lijkt'.

Oscar had meneer Aimé nog weten sjotten tegen de poort van de weverij , maar dan gaandeweg steeds langer zien rondhangen met zijn boeken in een of andere hoek van de fabriek. Deze dromer zou nooit een echte baas zijn. Veel te teer gekweekt. Meneer Modest: dat was nog eens van een ander kaliber. Hard als het aambeeld van de smidse.

'Wat zegt ge zijde ziek?'

'Een indigestie? Alleen varkens hebben een indigestie'.

'Geen camuskies'.

'Schele koorts dat is voor de paters van Kongo'.

De enige keer dat meneer Modest zelf ziek werd gaf hij prompt het goede voorbeeld en ging hij dood.

Zijn wevers werden betaald volgens de geldende tarieven van de Union Patronale, geen kwartje meer. Bij zijn begrafenis werd hij op zijn doodsprentje geprezen en ongeveer heilig verklaard om zijn diepchristelijke *valeurs*.

Met meneer Aimé veranderde alles. Het volstond dat de conterbaas hem wat vroeg namens de wevers en ze kregen het. Malander & Co zou voortaan één grote familie zijn. Wie zich niet goed voelde, mocht voortaan gaan thuis uitzieken of kreeg bij erger in het ziekenhuis een mand grote druiven en flessen cider van in het winkeltje boven Hogerlucht.

Na het huwelijk van Mathilde Malander met Richard Molendam had meneer Oscar meneer Aimé er al

vaker voor gewaarschuwd dat die nieuwe schonen van hem Malander & Co overdadig voorzag van onderdelen voor steeds schaarser draaiende getouwen.

'Maar enfin, ik kan mijn eigen schoonbroer toch moeilijk terugfluiten? Dan steek ik Mathilde in de miserie. En dat wil ik niet'.

Bij elke nieuwe balans had meneer Oscar ervoor gewaarschuwd dat, als er niet snel werd ingegrepen, Malander & Co in ijltempo zou wegzakken van een gezonde zaak met sterke reserves naar een uiterst kwetsbaar bedrijf in moeilijkheden.

'Hier ziet ge goed waar het begint te kantelen. De aandeelhouders, het personeel, de marchandise en vooral niet te vergeten de kunstmatige overstocks van uw schoonbroer.'

Aimé Malander stond bij het raam, keek naar het fietsenrek ging dan meneer Oscar voor naar de glazen kooi van mademoiselle Adolphine, door de andere employés schalks *Fine Napoléon* genoemd.

'Adolphine. Een recommandé naar meneer Molendam.'

'Het heeft nog lang geduurd. Dat heeft hij aan zichzelf te danken'.

'Allons-y, Adolphine'.

Monsieur Molendam,

Mon cher gendre,

Na grondige conciliabule met mijn adviseurs zie ik mij geforceerd ja Adolphine wat scheelt er nu weer? ...Le bout de mon crayon a craqué il est foutu De crayons van bij Bouton ze deugen niet zeg ik...Zodra mogelijk hervatten we natuurlijk bij voorkeur onze commandes. Etcetera et blablabla.

'En natuurlijk *motus et bouche cousue* hierover, Adolphine. Ze zeveren al genoeg over de menage van ons Mathilde'.

'Je suis une mémoire d'outre-tombe'.

'Zo kennen we u Adolphine'.

'Maar wat als Molendam hier van zijn gat komt geven?'

'Hem dan sebiet naar mijn bureau brengen'.

'Cela promet'.

'Deze instructie ook doorgeven aan Madelon en de andere employés'.

'Madelon is anders wel een ferm klapgat, meneer Aimé'.

Gouden Bruiloft.

2018. (5). Copyright Stef Vancaeneghem.

Illustratie 'Directiehall'. Pierre Depuydt. Gent.

GOUDEN BRUILOFT (6)

Tederheid verkoopt niet.

'Van twee dingen zijn we nooit zeker. Van een winternacht en van een vrouwengedacht. Na een winternacht is de bodem hard of zacht. En een vrouwengedacht, doux Jésus Mademoiselle Mathilde. God ziet al uw verdriet. Zing liever een lied'.

Muren. Mijn leven lang al bots ik op muren. Altijd maar op de vlucht voor mezelf. Gebukt en gebogen voor god en zijn geboden. Mijn meisjeslijf trotseren om mij te deliveren van de vloek die op alle mensen weegt sinds Eva uit de wijsheidsboom is gesukkeld voor eeuwig achterna gezeten door saters.

Muren. De muren van mijn chambrette. De muren rond de kloostertuin. De muren rond mijn hart. De muren rond mijn schreeuw. Misschien was ik zelf beter Soeur de la Miséricorde geworden. Nu weer witgekalkte muren die Richard laat optrekken rond onze beeldentuin.

'Aphrodite en haar pipo van een Hephaestus die ons geluk moeten uitbeelden. Onze gasten gaan opkijken. Zeker als ik er hen bij vertel wat ze gekost hebben'.

In alles ziet hij alleen maar geld. Kunst, wijn, mijn verlovingsring, zijn limousine. Zie me hier zitten, Mathilde Malander. In zijn gouden kooi. Getrouwd met Richard Molendam'.

Mijn lieve broer Aimé, hier in de gloriëtte *sous le chant des oiseaux*:

'Zelfs Meneer Oscar houdt niet op me te waarschuwen. Met zijn cijfers. Hij eet ons op. Il nous bouffe.'

Alles wat me kan gestolen worden heb ik. Alles wat ik wil, mis ik. Le Beau monde. Welke betere kringen? Molendam mijn man hier in deze binnentuin, verleden week nog onder zijn *Corbeau* van Jef Lambeaux des Beaux Arts: Tederheid dat is zever van de nonnekes, Mathilde. Daar koopt ge niks mee.

Tederheid verkoopt niet.

Artikel 3. Wet van Molendam.

De eerste nacht deed hij me vreselijk pijn. En alle andere nachten. Ik kreeg een roofdier te zien. Ik verlang naar elders. Niks meer horen niks meer zien.

(Nonkel Armand: 'Heeft Molendam u weer een steek gegeven met zijn schietspoele Mathilde? Ge trekt een vieze fruute').

Na onze eerste nacht wist ik dat Richard me nooit geven zou wat ik zocht. Hoe hij mij pakte midden in de koudste nacht. Naar buiten het zijden sjaaltje de neus in de lucht. Achter de muren een monster van egoïsme. Ons kindje is dood geboren. Kapot gestampt in mijn buik. Er komt nooit een ander.

'Zelfs dat kunt ge niet, dwaze konte'.

Het was een meisje. Het is alsof ik mee dood ben in mijn hoofd sindsdien.

Soeur Edmonda

vivra toujours,

vivra toujours.

Want god is goed in al zijn werken. Psaume 145, 17.

GOUDEN BRUILOFT.

2018. (6). Onder auteursrecht.

'De Parade'. Armand Demeulemeester.

GOUDEN BRUILOFT (7)

Terre des hommes

Pater Lech zegt dat België een van de rijkste landen van de wereld is. Met mijnen vol diamant in Afrika en in Antwerpen een grote haven vol exotische kruiden. Dit land heeft het goed voor met mij, met Maritza, Sara, Helena en de andere meisjes op deze trein. Hier leven geen haatmensen. Een liefelijk land aan zee bovendien. Met vissers zoals de twaalf apostelen van de Heer. Later wil ik oversteken naar Engeland. Soms staat onze trein lange tijd stil. Honden doorsnuffelen alle wagons. Militairen komen ons dan betasten. De zusters zeggen dat we niks te vrezen hebben. Dit is de normale procedure volgens akkoorden van *De Universele Verklaring van de Rechten van de Man*. Mijn hele kindertijd lang gebeurt er niks op de poesta. Dan na de opstand kan het allemaal niet vlug genoeg. Ik denk aan mijn speelkameraadjes Györgi, Miclos, Ferenc. Onze vlakke ligt eindeloos ver nu. Voorbij miljoenen dwarsliggers. Ze bonken in mijn hoofd, daveren onder mijn voeten. Het is me allemaal veel te hevig om het te bevatten. Dat ik op deze trein ben gedropt. Geëvacueerd. Van gisteren op vandaag een vreemdelinge, een vluchteling. Dwars door de steppe. Wachten. Waken. Oprassen. Weg met dit konvooi. Wat een eng landje is me dit? Het ene dorp na het andere zie ik voorbij schuiven. Overal fabrieksschouwen. Ik mis de poesta al.

Bruxelles. Brussel.

Terminus. Passeports.

Een van de zusters brengt me tot bij de man op het perron.

'Nena Katona?

Par ici. Je te dis'.

Eerst zie ik zijn glimmende lakschoenen. Dan zijn gouden dasspeld. Dan zijn ogen. Ik wil terug.

'Excusez-la'.

'Sta ik haar niet aan misschien?'

'C'est la fatigue, monsieur Molendam'.

'Ze heeft toch geen vuile ziekte mee zeker?'

'Qu'allez-vous imaginer?'

'Moet ge ze niet eerst desinfecteren?'

'Un peu d'Eau de Cologne. Cela suffira'.

'Want in Amerika...'

'Mais voyons, elle est votre fille d'adoption pas votre esclave'.

'Juist daarom. Die revolutionairs daar dat zuipt Slivovitsj en vogelt er op los'.

Gouden Bruiloft.

2018.(7). Onder auteursrecht.

(Illustratie: Met dank aan Vincent Gyselinck)

GOUDEN BRUILOFT (8)

Précision Mélancholique

Haar ogen staan zot. Uren hangt ze hier rond, fezelt ze onnozelheden.

'Er is een kindeke dood geboren op aard'.

Of dan zit ze voor de witte tuinmuur aan de nis met de madonna erin.

'Gloria in excelsis'.

'Adeste fideles'.

Ze komt nauwelijks nog het huis uit, veinst migraine bij bezoek, laat zich nooit zien op mijn zakendiners in Le Bouquet Roubaisien, Le Beau Séjour of Le Beaulieu. Haar dagen door rondslechteren in huis, op haar versleten sloefen met haar verkleurde peignoir om.

'Waarom mij nog opmaken? Toch maar om me de kleren van het lijf te zien scheuren en te laten bespringen gelijk een beest'.

'Mathilde ik doe met u wat ik wil waar ik wil wanneer ik wil. We zijn hier op het domein Molendam en...'

'La Maison Malander pour votre gouvernance. Petite Précision Mélancholique'.

'Het bezit van Molendam, zeg ik je. Van Richard Molendam en van geen ander'.

Richard Molendam

heeft god noch meester.

Ni dieu, ni maître.

Artikel 4 van

De Wet van Molendam.

'Oho neem mijn geld, pak mijn lijf. Maar mijn ziel, die krijgt ge nooit'.

Hoeveel keer heb ik haar uit de chaise longue gesleurd. Hoeveel keer heb ik haar uit ons bed gesmeten. Opgesloten heb ik haar, op zolder, in de wijnkelder. En altijd weer die dwaze liedjes.

'Mon bébé
vivra toujours
vivra toujours'.

Vastgesjord als een willoze klomp liet ze zich pakken, keek ze met haar lege blik door me heen, als was ze Jeanne D'Arc op de brandstapel. Bont en blauw heb ik ze geslagen. Met de karwats voor een van volbloeden die ik in mijn manège aan de Waterhoek heb staan.

'Ha Durendal
comme tu es
belle et sainte
dans ton pommeau doré
il y a tant de reliques
du sang de Saint-Pierre
des cheveux de Saint-Basile'.

Sinds die nacht is ze helemaal weg in haar eigen wereld. Mijn stalmeester troost me.

'Meneer Richard na een miskraam gedraagt een vrouw zich soms raar. Een van de staljongens heeft dat meegemaakt met zijn jonge vrouw. Van dan af gaat ze in het kerkje op de Kwaremont met de schaal rond. Rok tot net onder de mus met allemaal gekleurde vogels in de strohoed en maar schudden met de ponder. De paster wil haar laten belezen. Een mens komt soms raar uit de broek. Denk zelf maar aan die zotte droom die ge me verteld hebt. Dat Fakir met u in de Schelde is gedoken, recht naar de broedende watervogels aan de overkant. Waarom consulteert ge geen psychopater? Misschien heeft Madam Mathilde een post-theatrale depressie. Draai wat Luminal in haar consommé dat ze kalmeert'.

Geen denken aan. Geen pottenkijkers ten huize Molendam. En al helemaal geen zieltjesknijpers. Dat ze niet meer wil eten, wat kan het me maken? Dat ze dan crepeert van de *neurasthenie nevrosa als ze dat zelf wil*. Maar eerst tekenen. Maanden heb ik geduld gehad. Tot ik haar papiertje vond in de nis.

Wilsbeschikkingen.

*Het heeft de Heer behaagd
tot zich te roepen
mijn kindje lief.
Haar dood is Zijn straf
voor onze schaamteloze weelde.
Dood wil ik nu zelf,
om in het paradijs
naast mijn meisje te staan.*

*Mijn geld Molendam,
ge kunt er achter fluiten.
Alles blijft vet van Malander.*

*Een dubbel van deze wilsbeschikkingen ligt bij een notaris.
En voor alle zekerheid ook bij mijn vriendin Soeur Immaculée.*

*Tenzij, gij Richard Molendam
mij na het vinden van
deze wilsbeschikkingen
(wat ge zeker vlug zult doen
ge controleert hier alles)
tenzij gij Molendam
ermee akkoord gaat
om een kindje
te adopteren
voor ons twee.*

*lu et approuvé,
Mathilde Malander.*

Dat het mij geen zak schelen kan. Maar als het uitlekt dat mijn vrouw zo zot is als het achterste van Fakir, wacht haar gedwongen collocatie. Dan wordt haar deel voor altijd vastgezet. Alleen daarom zet ik een stap terug.

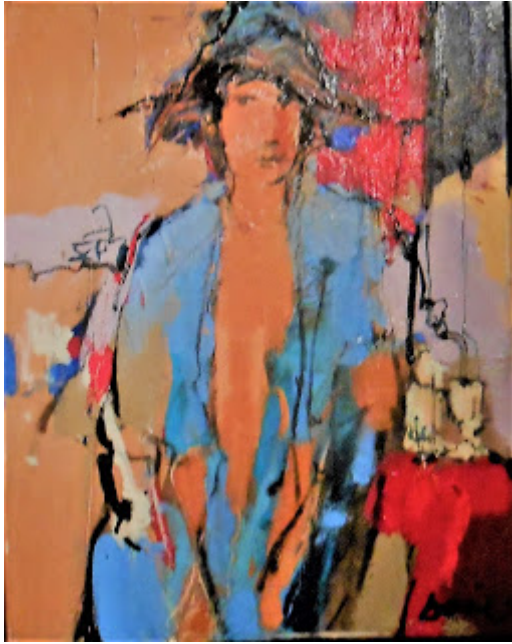
**Reculer pour mieux sauter.
Artikel 5 van De Wet van Molendam.**

‘Bon Mathilde, we zullen een jongentje adopteren’.
‘Een meisje, Richard. Ik wil een meisje’.

Het moest een meisje zijn. Want het stond in *La Libre Belgique*. Katholieken dienden hun verantwoordelijkheid op te nemen tegenover de christenvervolgingen in Hongarije. Het minste wat ik hier op het perron van Nena zeggen kan is, dat ze lichamelijk gesproken, zo te zien alles mee heeft om me volkomen ter wille te zijn. Redden zal ik ze dan ook met graagte persoonlijk van alle ongelovige baarlijke duivels.

**Gouden Bruiloft.
2018 (8). Stef Vancaeneghem.
Illustratie: Frank Derie.**

GOUDEN BRUILOFT (9)

Chopin zijn koperen kop

Bien sûr monsieur Oscar et patati et patata hem opvrijen doet ze in het gevele komen met zelf gebakken galetten de goele al beginnen fruten in haar sacoché vanaf vier uur dan die halve meloen van in de Plastic Shop op haar kop tegen de regenvlagen dat is geen mise-en-plis daaronder dat is een school verdwaalde rolmopsen dan nog veel courbetten en weg zozegd naar het postkantoor werk meepakken voor thuis mon oeil ze steekt hier al geen poot uit wat moet het in haar kot dan zijn tussen haar pietecoco, negen katten haar cavia haar zwerfkoning goed dat ze weer weg is voor vandaag die momenten zijn hier echt van mij Point de Vue & Images du Monde uit mijn la en op mijn gemakke voort lezen in mijn lievelingsfeuilleton Astrid l'amour magique de la reine tragique la paix royale quoi.

'Et bien la Madelon Violon qui vient nous servir à boire waar zit hij uw stukske zelfverklaarde grand patron?'

'Monsieur Richard.. Quel plaisir nous vaut votre visite. Hij wordt bezig gehouden door die goele van bon door Adolphine Napoléon enfin je dis ça et je ne dis rien'.

Met minachting pint Molendam zijn pink op de landkaart 'Royaume de Belgique' tegen de wand van de Service Comptabilité . De kaart steekt vol speldeknoppen.

'De rode bollekes zijn de slechte betalers zoals ge zelf zult constateren een geheel regiment. De groene zijn de nieuwe klanten, twee. De zwarte zijn de verloren kalanten'.

'Le Rouge et le Noir. Au fait, Madelon, is meneer Oscar hier nu de echte patron geworden? Ik zou het moeten gaan geloven als ik zijn cijfer cirque zie in de correspondentie van mijn schoonbroer Aimé...'

Eén van de kwalijke eigenschappen ('mon deuxième sens' zoals er zelf mee pronkt) is dat Adolphine Napoléon onverwacht opdaagt waar je ze al lang niet meer verwacht.

'Il est dans son petit salon de reflection, monsieur Richard.'

'Zit hij weer zijn partituren te verkrachten? Dus gij hebt die recommandé vol fouten naar mij getikt Adolphine mais bon:

De minimis non curat praetor.

Artikel 6 van de Wet van Molendam.

Een leeuw bekommert zich niet om de vlooien in zijn manen.

'Mannen die heb ik niet nodig monsieur Richard, ik heb mijn Pietecoo, mijn katten mijn...

'In uw mande Adolphine. Ik negocieer hier nooit met ondergeschikten. Artikel 1 van de Wet van...

'Awel meneer Molendam met of zonder uw permissie ge zijt een mens zonder educatie ge komt met uw blinkende rijlaarzen nog aan de fijne Italiaanse mocassins niet van meneer Aimé voilà qui est dit het moest eruit doet ermee wat ge wilt'...

'Laat mij dat varkentje wassen, mademoiselle Adolphine, laissez-nous'.

Aimé Malander steekt de rechterhand uit naar zijn schoonbroer krijgt er geen terug leidt hem dan voor naar zijn kantoor. Molendam haalt de recommandé uit zijn jasje, vraagt wat dat stukske vuil te betekenen heeft.

'Ge kunt lezen.'

'Om te beginnen ben ik uw très cher gendre niet. Een zak stront zijt ge voor mij'.

'Ben voyons sebiet de grote stijl'.

'Kust ze'.

'Dat wordt zoekwerk'.

(Hij is mijn wereld niet. Marc-Antoine Charpentier, Pergolesi Stabat Mater..)

'En maar zeveren over de concurrentie, fibrane en..'

(Il banchetto musicale del signor Rossini. Cotolette di castarti alla Rossini. Die Koteletts auf einder Platte anordnen. Jedes Kotelett mit einer Scheibe in Butter angebratener Stopfeber belegen. Zwei oder drei Trüffelscheiben, in Butter geschwenkt. Die Koteletts mit ihrem Bratenfond überziehen. Finite con salsa i marsala. Guarnite con piccolo scaloppe di fegato grasso e di salsa tartufata).

'De riem erop in plaats van het in uw broek te doen als de vakbonden hier ook maar voor de poort komen staan zwaaien met hun drapeau'.

(Archangelo Corelli. Pietro Antonio Locatelli. Tomaso Albinoni).

'Mijn leveringen hebben niets te maken met het feit dat ge uwen brol van Malander & Co nergens meer verkocht krijgt...'

(Bist du bei mir? Mein Jesu. Nun komm, der Heiden Heiland).

'Een randdebiel moet ge zijn zijn om een schone affaire als Malander & Co zo kapot te laten gaan. Met uw recommandé zijt ge een Pessiemiërsbrug te ver gegaan. Ge hoort nog van mij'.

(Misericordias Domini. De Waisenhausmesse van Wolfgang Amadeus blijft de mooiste).

'Uw recommandé wordt de duurste uit de hele geschiedenis van Malander'.

Molendam neemt de recommandé perst hem tot prop, mikt hem naar Chopin zijn koperen kop.

(Oh, Guardate che accidente).

Gouden Bruiloft.

15.02. 2018 (9). Stef Vancaeneghem.

Illustratie: 'JJ Cale & me'. Frank Derie.

POSTED BY STEF VANCAENEGHEM AT 11:20

GOUDEN BRUILOFT (10)

De sekwestratie van Mathilde

Bosbessen uit het Kluisbos voor onze groene blikken doos met zwart dekseltje. Ons kampioenschap rolschaatsen in D'Hoppe. Le Comptoir Musical Maison Joris. Jouw vinylplaat van jazzangeres Doris op het glimmend pick-upmeubel in acajou. Het porselein van Maison Bouton. De olifantenkudde van de Kongo. Ons verblijf in L'Aiglon van Menton. Saumur, Chambord, Chantilly, Vallauris. De crustacés van Dinard. De Jungfrau, L'Aiguille du Midi van Chamonix, het Lago Maggiore, Como, Montreux, L'Hôtel du Lac in Annecy.

Tien dagen heeft hij mij gesekwestreerd. Al die tijd heb ik me vastgeklampt aan onze souvenirs, mijn lieve broer Aimé. Tekenend moest ik. Dat ik met Malander & Co niks meer te maken had voortaan. Dat ik mijn deel wou. Maar alles heb ik ermee te maken. Het bloed van Modest & Marie-Mathilde Malander hoe zou ik dat ooit kunnen verloochenen? Hij heeft me geslagen, vernederd, feiten op mij gepleegd die alleen god kent. Zweepslagen, honger, dorst niks kon me deren. Mijn stilte was sterker dan zijn geweld. Tenslotte tekende ik. Ik heb Molendam eerst doen zweren 'op alle nagels van Christus aan zijn kruis' dat hij Nena officieel zal adopteren zodat ze alles erft. Ze is mijn alles. Ik neem u met deze brief tot getuige.

Uw goede vriend de commissaris van politie is hier geweest om me te libereren. Nena had hem gebeld toen ze van Wenen terugkwam met het Zangkoor Sint-Gregorius. Zo kordaat en moedig is ze, mijn meisje. Molendam heeft haar de sleutels van mijn kamer moeten geven. Zelf is hij beneden gebleven bij de agenten, de held van het vaderland. Neen ik wou geen doktersattest en er komt ook geen klacht. Een verklaring, commissaris? Ik zal ze u geven. Maar dan zonder proces-verbaal.

Het is begonnen met mijn hopeloze verliefdheid op Molendam. Op naar een rimpelloos huwelijk volgens het burgerlijk boekje. Op naar een gouden bruiloft met groot feest in de Boucquet Roubaisien. Luisteren naar de parlé over Molendam wou ik niet. Nauwelijks getrouwd zag ik zijn andere blik. Hard

en koud. En dan zijn obsessie met geld. Nooit genoeg. Hij geeft niet, hij pakt. Maar hij is en blijft mijn man voor het altaar en de voor wet.

Wees heel discreet als Nena u mijn brief brengt op de fabriek. Verbrand hem dan slaap ik gerust. Want met Aldolphine en Madelon daar doet mijn sekwestratie anders sebiet den tour van ons tranendal.

GOUDEN BRUILOFT

2018 (10) Stef Vancaeneghem.

'Stoeltjesgeld'. Armand Demeulemeester.

GOUDEN BRUILOFT (11)

Chère Mathilde

Van notaris Lampion verneem ik dat ge uw part eist. Cela me fend le coeur. Ge wilt uw deel weg schenken aan iemand die ik zelfs niet noemen wil ge weet waarom. Beseft gij goed wat ge doet? Uw démarche keldert Malander & Co. Door mij uitgebouwd tot één van de meest florissante tissages van de stad. Zij het zeer tijdelijk met wat moeilijkheden zoals ge weet van mijn Rapport Annuel.

Gij hebt mij altijd geconfirmeerd dat, vermits het u jammer genoeg niet gegeven is zelf wettelijke erfgenamen ter wereld te brengen, uw part onverminderd naar uw geliefde broer gaat. Dat staat ook zo in uw testament bij notaris Lampion, ce cher ami de la famille. Sta me toe hieruit te citeren om uw memorie op te frissen: 'Ik legateer al mijn aandelen in de Etablissements Malander & Co aan mijn broer. In geval hij zou komen te gaan aan diens kinderen.'

Als ge nu uw aandelen opeist, onterft ge mij en mijn nazaten. Tot puur profijt van een persoon vreemd aan uw eigen bloed die dat zo te horen absoluut niet nodig heeft vanwege zijn eigen persoonlijk fortuin zoals hij het toch overal van de daken schreeuwt. Niet alleen onterft ge uw eigen familie bovendien tekent ge het doodsvonniss van Malander & Co. Ni plus ni moins. J'ose espérer dat gij u ten volle bewust zijt van de zware problemen die ge veroorzaakt bij diegene nog altijd de grootste waardering voor u heeft: ik.

Gezien de omstandigheden rest er mij geen andere communicatiemogelijkheid dan deze brief. L'ami Lampion garandeert me totale discretie voor de toelevering van dit schrijven. Zo dat ge niet weer bont en blauw geklopt wordt par ton beau. Of beter: par ton tombeau. Voilà. C'est écrit.

**Namens uw familie,
Aimé Malander
Administrateur-délegué**

Chère petite Mathi

Bijgevoegd ook nog dit persoonlijk briefje. Ik kan maar niet geloven dat dit initiatief om uw part op te vragen van u zelf komt. Ik hoor daarover de vreselijkste dingen via mijn excellente muzikale compaan commissaire de police Maréchal. Si cela s'avère la vérité, c'est une vraie honte. Mais:

*Cygni
tunc
canent
Quando
tacuerint
Graculi.*

*De zwanen van
den Etang Cambier
zullen zingen
zodra de kraaien
boven de Kraai
zullen zwijgen.*

Ik betreur ten zeerste dat mij voortaan de toegang tot uw woning wordt ontzegd door de bewuste persoon die onze familie te schande maakt en mijzelf chargeert met de smerigste achterklap omtrent mijn inzet en compétences.

*Aquila non captat muscas.
Een arend vangt geen vliegen.*

Een echte homme esprit let niet op laagheden. Mais bon, il faut laisser mourir les choses basses dans leur propre poisson. Maar het doet toch pijn waar het steekt: in mijn hart.

Geef mij één signaal langs Lampion en ik start sebiet une action en justice om u te bevrijden van de uitzichtloze situatie waarin hij u vastzet. Pour votre entendement, ik verneem langs het Zangkoor Sint-Gregorius dat hij ondanks zijn beloften daarover aan u nog geen enkele démarche heeft ondernomen om uw lieveling Nena officieel te adopteren. Ik zal maar geen tekening maken over zijn ware bedoelingen.

Mathi, ma soeur chérie, het kan toch niet dat ge op slag alles vergeten zijt van vroeger. Notre cueillette de champignons aan de Kwaremont . Ge waart bang van de everzwijnen. Zot konijn, waarom geen kemels of lama's op Lamont? Hoe we patatten ging rooien op het land van meesters

Metsiers. Hoe we ons omhoog lieten trekken met het katrol in de schuur van d'ouwe hoeve.

Nu en dan tokkel ik een impromptu. Telkens denk ik dan weer terug aan onze quatre-mains samen. En onze dimanches au soleil in de Limba van D'Hoppe bij de bazin met haar martikoo. Hoe zot verliefd ge waart op de garçon van Châlet Gérard met een kilo Brylceem door zijn haar. Ik hoor u nog janken omdat ge ook wou paardrijden gelijk Molendam. Hij met al zijn amazones aan de Scheldekant. Niks van dit alles ben ik vergeten. Ook en surtout niet dat ge me eeuwige familietrouw hebt gezworen. Hoe we het bloed van onze wijsvingers hebben gemengd. Diep in het bos beneden de Vierschaar.

Malander à jamais.

Malander en geen ander.

Uw broer van en voor altijd.

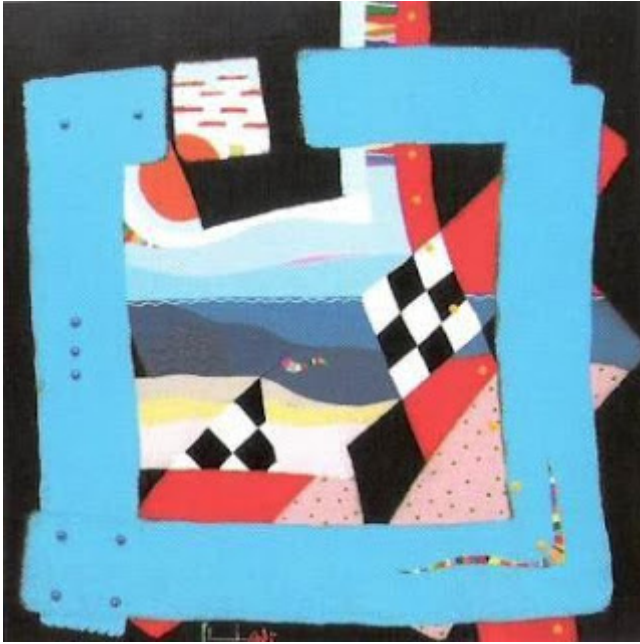
*(Tout ce que j'ai pu t'écrire
je l'ai puisé aux larmes de tes yeux).*

Gouden Bruiloft.

2018 (11). Stef Vancaeneghem.

'De veranda'. Met dank aan Pierre Depuydt. Gent.

GOUDEN BRUILOFT (12)

Badinerie

Pachelbel had er nog bovenop gekund. Of een fijne Badinerie van Bach. Voor Nena desnoods de hele cavalerie.

Ma in bocca chiusa
Non entra mai mosca.

**Wie wat hebben wil
die moet het vragen.
Artikel 7 van
De Wet van Molendam.**

Stom dat ik geen Ungarischer Tanz van Brahms besteld heb. Een Slawischer danske van Dvorak. Of, om deze heuglijke dag te vieren, Händels Einzug der Königin von Saba. Ah, Aimé Malander pakt me voor een cultuurbaarbaar. Met mijn lederen handschoenen wrijf ik mijn eigen initialen schoon op de leuning van mijn bidstoel.

R.M.

*Don à notre Sainte Mère L'Eglise
de la part de
Richard Molendam.*

Vanop mijn bidstoel heb ik een prima kijk op de Heilige Martinus. Eén van mijn mooiste schenkingen als weldoener. Dat ik erin geslaagd ben Josquin de la Pasture des Collines te strikken. Martinus die zijn pardessus in twee sabelt voor een ander, de gaai. Een werk om de duivel de duivel op het lijf te jagen. Een fortune heeft het mij gekost. Dat het lastig schilderen was in deze koude kerk, dacht hij dat hij hier in de Sixtijnse kapel op zijn rug lag te schilderen of wat?

‘Met uw goedvinden monsieur Molendam voeg ik er wat schalkse elementen bij die mijn vriend Watkyne van Ellezelles zeer naar waarde zal weten te schatten als hij het komt keuren. Een vliegend sorcièrreke alhier, een stomend duvelke daar. Dubbele bodems. Zoals een schrijver boeken schrijft met meer dan een laag die ge alleen maar ziet als ge hem ondersteboven en achterstevoren leest waarbij zowel het Grote Verhaal tot leven komt, als details op verdoken zijpaden. Zoals ge in het Muziekbos in de bosrede achter de Geuzentoren de Trog beneden duikt en pas weer bovenkomt aan Lorette’.

Weten dat ik de milde schenker ben van dit uniek stuk, streelt mijn ijdelheid. Later wil ik dat ze het exposeren in het Spaans Kasteel voor eendagstoeristen uit Zwevezele .

*Don de la part de
Monsieur Richard Molendam.
Mécène. (Collection Privée).*

Dat Mathilde dood is kan me geen zak schelen. Wat telt is dat dokter Mangèle ‘Mort Naturelle’ op zijn papier heeft gezet. Mijn strafregister blijft wit als het wezen van Mathilde in haar kist. Wat dachten ze me te strikken? Zal ik het risico lopen om van wat dan ook verdacht te worden door Malander & Co? Mathilde is dood omdat ze niet meer wou eten. Dan een kloeke pneumonie en dood. Tout est bien qui finit bien. De deken beweert dat voor Mathilde nu ’t eeuwige leven begint. Dat haar zielke weer deel uitmaakt van het Ene. Plotinus. Augustinus. Van die zweverige zoethouders.

‘Want de dood is geen eindpunt, maar een poort’.

Man man man. De koster op zijn Scheyven-orgel. De begrafenisondernemer die me melkt. Dit is wat Mathilde zelf gewild heeft, ik kon er niet mee weg voor Nena.

‘En toute intimité. Assez de scandales comme ça’.

Komt me zeer goed uit. Geen régal op mijn kosten. Geen méli-melo. Geen pathetiek en heel de santeboetiek. Straks rij ik Nena naar Honfleur. Daar vertel ik haar bij kaarslicht het hele verhaal. Dat ik alleen maar een belangrijk mens wou worden. Hoe ik er alles voor gelaten heb om dat te bereiken met mijn eigen wetten van Molendam. Dat Mathilde ons huwelijk helemaal anders zag, mij altijd afremde. Dat geld er voor haar niet toe deed.

‘J’ai vu les ravages de l’argent, mon coeur’.

Mon coeur? Mes coucougnettes. Grand amour plein d’illusions voor haar. Versus mariage de raison

voor mij. Ze heeft me gepakt op mijn trots. Goed, dan haal ik nu mijn gram op met Nena. Vanaf dag één mocht ik haar. Ik vertel Nena hoe de wereld nu aan onze voeten ligt. Dat niemand er verder zaken mee heeft. En al zeker Malander & Co niet. Lekkere Nena. Mijn Ungarische Rhapsodie, mijn Kleine Nachtmuziek, mijn Traumerei, mijn Pariser Leben, mijn Réjouissance, mijn Leichte Kavallerie, mijn Ouverture.

Later moeten ze mij niet in de grond steken. Eén natte winter en ge ligt daar helemaal te vorten en te rotten onder water. Maar wat zit ik hier te piekeren? De zon schijnt op de gewijde kop van Martinus. Ik voel me als herboren. Vanavond coquillages et crustacés voor Nena met de beste Sancerre. Misschien wat ganzelever. Goed gevet langs tubes van plastic in hun bek. Met daarbij een goudgele Sauternes. Gepocheerde zeetongfilets. Gevulde parelhoen, geflambeerd met armagnac. Dan nog een Sachertorte voor Nena en voor mij een Merveilleux. Mathilde vond het zonde van die arme ganzen. Mathilde vond alles zonde.

Gouden Bruiloft.

2018 (12). Stef Vancaeneghem.

'Flirten met de zon'. Adi Steurbaut.

GOUDEN BRUILOFT (13)

Notaris Lampion

Ik hou ervan me vast te bijten in ingewikkelde affaires. Het dossier Coucke is er zo een. Hiermee kan ik mooi de finesses van mijn vakmanschap etaleren, bevestig ik de renommée van de Etude Lampion & Lampion tot ver voorbij Mullem of Montreuil. Weten waar het grote geld zit is wat telt. In vijf jaar heb ik het volume van mijn vaderfiguur kunnen verveelvoudigen. Lagache. Van Grootenbrul. Cambier. Meulenijzer. Een goudmijn aan familiale kwesties.

Zijn we weeral donderdag? Straks mis ik mijn wekelijks rendez-vous met de clubvrienden. Zelf hou ik me bezig met de conférences. Een raam op de militaire machtsverhoudingen binnen de Navo door Général Close. De putch van Bob Denard door kolonel Militis. De doping van de atleten in de Jeux Olympiques door dokter Jacques Rogge. De Poolexpedities van baron de Gerlache. De vooruitzichten in Kongo door minister van State Herman De Croo. En allemaal zonder mij ver te moeten déplaceren een excellente manier om gebrancheerd te blijven met een kleine donatie er bovenop voor de mensen die honger lijden. Ik ben nu al gedesigneerd als inkomend clubpresident tegen dan heb ik mijn Ridderschap in de Kroonorde ook mooi in een dooske. Ik probeer iedereen te vriend te houden, nooit een delicate opinie uiten in publiek, leven en laten leven. Rimpelloos gedrag. Pas de vagues. Het geeft je een hoop faciliteiten. Mijn clubmaten adviseer ik voor interessante beleggingen. Lernout & Hauspie, suikerpielen van Tirlémont bij mijn maat Colin-Jacquemyns, goed voor 165 mandaten en jachtgronden over heel het grondgebied met voorkennis tussen twee spartelende konijntjes door. Prenez note, Marie-Madeleine. Et de grâce avec précision sans m'interrompre cette fois-ci je vous prie.

Geachte heer Coucke
(Mon cher Marcel)

U wenste van mij te vernemen of uw echtgenote gemachtigd is effecten neer te leggen onder Open Bewaargeving zonder toestemming van haar wettelijke echtgenoot. In uw huwelijkscontract staat uitdrukkelijk het regime van scheiding van goederen overeenkomstig artikel 1536 BWB en de

schikkingen voorzien door artikel 1449 en artikel 1450. Mag ik u ook wijzen op de wijziging van artikel 1449 door de wet van 20.03.1927 en aanstippen dat die wijziging is aangebracht naar aanleiding van het regime van tafel en bed bekrachtigd door de tekstwijzigingen 310,311,313 en 1449 BWB.

Voorname wordt de vrouw die van tafel en bed gescheiden is het volle genot gegund...ja Marie-Madeleine wat scheelt er?

'...Genot het zal wel zijn met die hete bok in haar doos je dis ça et je ne dis rien monsieur le notaire....'

...Noteer dat een van tafel en bed gescheiden vrouw aldus niet genoodzaakt is de machtiging van haar man al dan niet langs de vrederechter van pakweg Brakel of Geraardsbergen aan te vragen. Artikel 1449, laatste lid BWB en dat is niet de Belgische Wielerbond Marie-Madeleine maar het Burgerlijk Wetboek. De rest kent ge. Votre dévoué blabla etcetera taratata. Getekend uw vriend en inkomend Clubpresident . De rest is dus exact hetzelfde als voor de zaak Malander versus Molendam ja wat is er nu weer met uw justement?

'Justement. Monsieur Molendam vous attend dans le vestibule'.

'Kunt ge mij dat niet eerder zeggen, Marie-Madeleine? Denkt ge werkelijk dat ik niks beter te doen heb dan hier pro deo-consulten te zitten dicteren voor die leegloper met zijn hete stoof? Molendam is klant number one tenez le vous pour dit une fois pour toutes hij heeft hier heel mijn klandizie voorbij gewalst in importantie laat hem sebiet binnen of nee ik haal hem zelf kwestie van het wachten te contreren met mijn savoir-faire.

'Mon cher Richard quel bonheur de vous revoir. Uw affaire is zo klaar als pompwater. Het is allemaal 't uwe. Niemand kan u ambeteren zelfs na uw overlijden niet wat god verhoede'.

'Dat god zich vooral niet moeit. Zijt ge zeker? Ik wil een dubbel van uw bevindingen'.

Verba volant, scripta manent.

Artikel 8 van de Wet van Molendam.

'Niemand. Ook de jongedame niet met wie ge, enfin die bij u ...'

'Nena est à ce que je sache une personne légalement étrangère à mon patrimoine.. Concluons, Lampion.'

'Het valt natuurlijk te betreuren dat..'

'Wat? Wat valt er te betreuren?'

'Dat uw schoonbroer Malander & Co heeft moeten liquideren omdat gij het part van Mathilde'.

'Mathilde est morte. Mathilde ne reviendra plus. Avec ou sans Jacques Brel.'

Wie niet waagt, niet wint.

Artikel 9 van de wet van Molendam.

'En daarbij trekt het Belgisch Wetboek zich nu ook al aan wat er te betreuren valt? Gaan we emotioneel

doen? Hoe denkt ge dat ik uw grootste klant geworden ben?

Horen zien en binnenrijven.

Artikel 10 van de wet van Molendam.

Gouden Bruiloft.

2018 (13) Stef Vancaeneghem.

Illustratie: Pierre Ponnet.

GOUDEN BRUILOFT (14)

Richard Molendam

Albert Premier. Roi des Belges. Subtiel symboliek van onze eeuwige Frans-Belgische belle alliance aan de Croisette. Albert I, held van de Grootte Oorlog. Le Roi Chevalier-Servant, van koningin Elisabeth die de broek draagt en zelf de Florence Nightingale is van onze dappere frontsoldaten. Hun lijken liggen te bakken in de zon van de Cap Ferrat. Het doet me wat, ik als royalist tot in de kist. Ik heb er dan ook als goeie katholiek geen probleem mee dat Leopold III het in de volgende *Groote Oorlog* op een akkoord wil gooien met Adolf in Berchtesgaden. Allemaal in het belang van onze Belgische industrie. Du pur bon sens Belge. Ik had er wel eens willen bij zijn in dat arendsnest. Alleen al om Eva Braun diep in de ogen te kijken. Mais quelle femme de caractère. Zelfmoord in die bunker met haar zot. Zo sterk worden ze niet meer verwekt.

Le Roi Baudouin had onze koloniën nooit mogen afgeven. De ene Sinterklaasboot na de andere vol diamant, recht vanuit de Union Minière naar Antwerpen. En hij geeft dat zomaar af. Bij wijze van merci een stamp onder zijn koninklijk zitvlak en hij bougeert nog niet. Ja een héél klein pelotonneke paracommando's stuurt hij. Om de nonettes te bevrijden van grensoverschrijdend gedrag door de

Simba's. Zomaar een land afgeven, cela ne se fait pas. Et à qui, je vous le demande? Aan Désiré Mobutu Sese Seko die Pierre Mulele voor de krokodillen smijft, Tsjombé liquideert, Katanga pakt, al het goud van de Congo Belge in zijn Zwitserse kluis stockeert en een kasteel koopt aan de Cap Martin.

*'Le président Mobutu
choisit la France'.
Nice-Matin.*

Wat kan het me allemaal nog schelen? Il ya a le ciel le soleil et la mer. De lucht is blauw, geen briesje mistral gagnant. En Elodie die als een knipmes aan mijn meest wilde wensen voldoet. Dat overkomt me dan op een leeftijd waarop mijn klasgenoten vanuit hun ebbenhouten frak al tien jaarmissen ten afscheid hebben horen lezen met missendienderkes en heel de santeboetiek.

Als Elodie hier straks terug is van haar shoppingtournee wandel ik met haar tot aan de havenkant. Brut Impérial Chez Félix. Diner in het Grand Hôtel Martinez. Morgen La Colombe d'Or in Saint-Paul. Of aanmeren bij La Mère Germaine in Beaulieu- sur- Mer. Misschien zie ik Norodom Sihanouk in Mougins. Anders potten van Picasso bekijken in Vallauris. Plus een paar koffertjes Fragonard in Grasse. Maakt me allemaal niet meer uit. Baden-Baden, Biarritz, Mégève *en mee heel Courchevel ook*, Saas Fee, Méribel ma belle. Een groot feest, mét naderend einde.

Altijd geweten dat het me mooi lukken zou. Als je van binnen maar harder bent dan de rest. Van alle vette markten vooraf thuis. De mythe van de afwezige. Sit rarus sit carus. Het hele spel van schone manieren, dit vanuit de bedrieglijkste burgerlijke beschetenheid. Het spel spelen en omkeren en bezigen. Jawel een klootzakske et alors? Observeren hoe alle anderen daarbij afgaan één na één. Dit listig uitspelen. Overstocks door factureren. De jaarrekening opblazen en door verkopen. Zelf zo gesloten blijven als een oester.

Dat alles, al die trucs van de piramide wou ik nog toevoegen aan mijn Wetten van Molendam. Maar mijn leven loopt af. Als ik er zelf geen bal aan heb, hoeft het niet meer. Alles is volbracht. Zelfs mijn rijkste concurrenten kunnen me nu niet langer uitdagen. Hun voetbalclubs. Hun deals, hun stadia, hun gebouwen. Bella Vista. Grand Hotel du Cap. Négresco. Gray d'Albion. Carlton. Hun speculaties in Het Zoute, in Oostende, de Koningin der Badsteden zagezegd wat moet ik er nog mee? Hun Monopolyspel boeit me niet langer. Wat nu telt is het plukken van elke voorlaatste dag die me rest. Het voordeel met Elodie is dat ze me alleen laat slapen, mij niet ziet bij het ochtendgloren. Een oude man met zijn tanden op de nachttafel . Als een schilderij van Kees van Dongen in het Musée de L'Annonciade van Saint-Tropez.

'Richard ge gaat me nooit geloven, ik heb bij het winkelen in de Rue d'Antibes Sacha Distel gezien. Hij is nog goed geconserveerd amaaai zulke schone ogen. En zo charmant. Niks geen blaag hij was sebiet akkoord voor een Pimms in Le Petit Carlton'.

Sacha Distel. Die heb ik hier nog weten debuten als gitaristje met zijn nonkel Ray Ventura. Hôtel de la Plage. Toute la pluie tombe sur moi en van die tralala. Le chachacha avec Sacha. Hele nachten door.

(Wat moet ik met dat ingehuurd goddelijk lijf nog een keer van bil als laatste gril? Nena, jij alleen had me nog kunnen redden van mijn eigen harde vernieling. Alle Wetten van Molendam in ruil voor jou).

Gouden Bruiloft.

2018 (14). Stef Vancaeneghem.

'Jaarmis'. Michel Provost.

GOUDEN BRUILOFT (15)

Proefkonijn van Elodie.

'Ik dacht aan hertenootjes met veenbessenappel. Maar misschien prefereert monsieur Molendam zeeduivel met puntjes rode pepers. Voor morgen dacht ik aan gegrilde kreeft met koraalboter en... ja?' 'Ge moogt mij uw appelkontje aanbieden mijn muizeke Molendam zal zijn zeeduivel met rode pepers hier sebiet eens ontbinden zie'.

Eerst wou hij dat ik die Monsieur Molendam achterwege zou laten. Gewoon Richard was minder afstandelijk en gaf meer intimiteit. Als ik het te warm kreeg, mocht ik mijn tailleur laten slieren. De rest ook. Hij was dus niet de seigneur met de vilthoed altijd exact op vijf na twaalf, de ivoren canne met koperen kop, het sjaaltje met Chinese draak. Hij oogde koud als een alligator op de loer voor een vers amazonehapje. Hij was grof als de ongelooide pels van een bedelpelgrim onderweg naar Santiago de Compostela. Ik was ingegaan op zijn misleidende annonce.

Van tante Marie heb ik als weeskind al mijn kookkunsten geleerd. Koken doe ik met liefde. Een schotel, zelfs een omeletje moet een kunstwerk zijn kindje had tante me geleerd. Ze kookte voor de betere families kreeg nu en dan vragen om advies van de chefs in 't Oud Konijntje, Moeder Angèle en de Pomme d'Or. Ze werd opgehaald door chauffeurs en tot boven in de kastelen gebracht. Daar toverde ze het hele gezelschap de fijnste gerechten voor. Na het appèl met de lusterbel verscheen ze kort voor de genodigden nam hun complimenten in ontvangst. Schichtig als een Brugs begijntje liet ze zich terug voeren, naar haar huisje ver over de Barrière de Fer. Tante Marie was de laatste grote cuisinière. Haar kunsten had ze van eindeloos herhaalde handelingen, perfect getimed in haar telkens weer omgedraaide oude zandloper. Hoe je hazenpastei zo mals maalde dat je hem uit weckpotten opdiepen kon zonder dat je verder nog citroen nodig had. Hoe je kuikentjes flambeerde. Op welk exact moment

je déglaceren moest. Hoe je kaassoufflé licht verteerbaar houden kon. Hoe lang je marineren moest. Met welke ingrediënten je champignons farcis diende te vullen. Had ik Stella Matutina gelopen of de kokschoon van Koksijde nog had ik al haar tovertrucs nooit ook maar kunnen evenaren.

'Ze moeten bang zijn om toe te happen, Elodie kindje. Zo mooi moet het ogen en zo succulent moet het ook zijn. Smelten moet het in hun mond. De saus is je signatuur. De wijn erbij moet je overlaten aan de aparte kunst van de maître-sommelier'.

In de streek werd ze Marie Konijn genoemd vanwege haar preparaties van konijn met pruimen, in rode wijn of Liefmans. Al haar kennis gaf ze me door voor de dag waarop ze haar geborduurde witte keukenschort aan de haak hing en outre-passerelle voor goed haar laatste trein nam naar de diepe dankbare herinneringen in mijn hart.

Op mijn zeventiende wist ik al dat liefde bij de mannen door de maag gaat daar dan dieper doorzakt. Molendam werd handtastelijk. De eerste keer heb ik de ketel hete aspergesoep bijna over zijn stomme kop gekieperd maar ik hield me in en duwde hem af. Mettertijd liet ik hem steeds meer begaan. Precies een vogel zonder kop, lachte ik het weg toen hij me op het aanrecht pakte. Hij had dat Jack Nicholson zien doen in de film. Een zandloper lang voelde me ik als Jessica Lange.

Ook ik kende de verhalen over Molendam. 'Klap van de mensen' wuifde tante Marie het weg. Voor haar bleef het de wereld van de Beau Monde le sale linge se lave en famille wij hebben daar geen affaires mee.. De keren dat ik haar als jong meisje nog vergezelde geraakte ik zelf onder de indruk van hun tafelmanieren en hun luidruchtige parlé over Léon Degrelle en de mercenaires van kolonel Jean Schramme. Vooral van de schitterende luchters boven hun kop met de personeelsbel bengelend eronder, de fijnste tafels, het onwaarschijnlijk mooi zilverwerk. Bij Molendam begreep ik dat de grote kans zich maar één keer in je leven aanmeldt. Hier kon ik mijn kans grijpen, een eigen restaurantje in de Alpes Maritimes, tante Marie indachtig.

Chez Marieke Marieke.
Auberge à l'ancienne.

Het enige wat me te doen stond, was toegeven aan de laatste grillen van een ouwe zot. Ik speelde voor hem le grand cirque paste zijn eigen wetten van Molendam toe op hem. Nu en dan borrelden er nog flarden op van zijn vorige levens.

'Mathilde de kwezelin'.
'Nena, de dwarse konte'.

Het eindspel duurde lang genoeg om niks te forceren, geen argwaan te wekken. Steeds minder lette hij op de bedragen die ik zagezegd voor hem van de bank haalde. Hij keek niet eens meer naar de sommen

boven zijn handtekening. Zo kreeg ik het hele beheer van zijn fortuin in kaart. Het geld, het goud, de kluizen, de onroerende goederen. Onze luxereizen begonnen hem te vermoeien. Na verloop van tijd zat hij middagen door ergens op een bank, de blik op oneindig. Pijnstillers en slaappillen maakten van hem op de duur een levende dode. Hij lag daar thuis in het donker, ineengekruld als een baby.

Wroeging heb ik niet. Liefde was een te groot woord voor de diensten die ik hem verleende. Hij was een mensenhater, bovenal een vrouwenhater. Woorden van liefde, tederheid, genegenheid en geborgenheid waren niet aan hem besteed. Ik behandelde hem dan maar volgens de wetten die hij zelf had bedacht. Zo werd hij zelf het proefkonijn van zijn eigen uitvinding. Hij dacht dat hij alles en iedereen kopen kon dus kocht hij mij . Dat was mijn kans en die heb ik gegrepen. Meer dan een keer heb ik ermee gedreigd hem aan zijn lot over te laten. Dat was mijn sterkste troef en de zwakste schakel in zijn zelfbedachte theorie van macht en geld. Nooit heeft hij er rekening mee gehouden dat hij op een dag zo oud worden zou dat hij zelf helemaal afhankelijk zou zijn van een ander.

Bij die notaris Lampion ben ik nog nooit geweest. Dat zal nu wel vlug gebeuren. Ik heb het allemaal laten natrekken. Alles is waterdicht geregeld. Geen speld tussen te krijgen. De kruimels kunnen ze bij Malander nog krijgen. Niemand kan me wat dan ook maken. Ik heb hem niet doodgemaakt.

'La vie est une maladie incurable', zei hij altijd. Hij is dood van te lang geleefd te hebben. Ik kom nog redelijk ongeschonden uit zijn leven. Genoeg om nu snel alles te vergeten. Want soms werd hij méchant. Dan had ik geen andere keuze dan hem de extra dosis toe te dienen. Zo dat hij rustig werd. Op het laatst dacht hij dat hij Omar Sharif was, ik Julie Christie.

Toen ik hem die ochtend vond, was hij al koud. De rolluiken trok ik niet meer op. Een laatste keer maakte ik hem schoon. Daarna bereidde ik grietfilet met kleine groentjes in champagnesaus voor mezelf. Vervolgens belde ik de begrafenisondernemer.

Wet van Elodie :

Take the money and run.

GOUDEN BRUILOFT.

2018.(15) Stef Vancaeneghem.

('Tango' van Pierre Depuydt.

'Schoonheid' van Frank Derie).

GOUDEN BRUILOFT (16)

Viens voir les comédiens.

Geruisloos schuift notarisklerk Herman Delouvroy de twaalf zware stoelen méticuleus in rijen voor de schrijftafel van notaris Lampion. Voorzichtig, soucieus om vooral geen krassen te maken in de vers geboende visgraatparketvloer.

‘Zet ze misschien just een tikje dichter dat ze mij allemaal goed kunnen verstaan. Anders moet ik het hen zeven keer explikeren waarom er in Vlaanderen tegenwoordig meer erfenisrechten worden afgedragen dan in Wallonië vanwege de gerezionaliseerde materie. En haal nu maar de erven van Molendam uit de vestibule. Ne faites surtout pas poirotter mademoiselle Elodie je vous prie’.

De zaak Molendam, dat is nu nog eens een vette kluiif zie. En zeggen dat er zijn die ons ambt willen afschaffen. Maar het notariaat is on-ver-vang-baar. Justice de classe, waar hebben ze het toch over? Een notariaat is niet duurder dan een apotheek vol pillekes homeopatischen broel. Ze gaan nog opkijken als ze in de toekomst zonder notariaat voor hun akten in het stadhuis van Oudenaarde staan te schuiven met een tikee gelijk voor de vis op de markt.

De Malanders ken ik persoonlijk als ami de la famille. Molendam die heb ik ondertussen wel moeten leren kennen. Ik beheers dit dossier tot in de donkerste uithoek van mijn kluisenkelder. Hier en daar op deze stoelen zal er straks wel een moeilijk doen en met zijn wandelstok mijn mooi parket schenden. Veel blabla weinig boemboem.

Aan de kant van Molendam zit er een dode paster tussen de papieren. Hier en daar ook een obligatoire ouwe vrijster très touchée par le décès etcetra. Dan de gescheiden koppels. Wat zegt gij trekt mijn wijf

ook? Melkt ze mij al niet genoeg met haar alimentatie? Dan de helden met hun gat vol schulden. Hoezo ik krijg geen geld? Dat maakt dus dat de fiscus mijn deel opvordert? Puur vanuit mijn verantwoordelijkheidsbesef als gezworen notaris heb ik een discreet onderzoek ingesteld naar de handel en wandel van Mademoiselle Elodie. De erven kunnen het deel van nonkel Richard op haar buik schrijven, ik ben benieuwd naar hun reactie. De smoelengalerij van alle erfgenamen hier ter studie daar kan ik een boek over schrijven vol met peetses van James Ensor.

'Waar is ons geld?'

'In de palaces van de Côte d'Azur of wa?'

Ja de ouwe Molendam heeft ze allemaal goed bij hun pietecoco. De kruimels, dat kunnen ze delen. Je ne suis vraiment pas mécontent que tu es mort vieille canaille ge hebt altijd op mij neergekeken alsof ik koestront was. Met groot postuum genoegen heb ik dan ook prompt de enige nabestaande van Nena Katona - na enig speurwerk van Herman - op de hoogte gebracht. Ofschoon uw voorgenomen en verstoten adoptie dochter Nena niet écht nog in uw plaatje past, wou ik als fidele vriend van Mathilde en Aimé Malander toch tenminste informeel de onverbreekelijke band respecteren tussen Mathilde en haar oogappel Nena als haar voorbestemde adoptie dochter.

Belofte maakt schuld, Molendam.

Eigen schuld dikke bult.

Loontje komt om zijn boontje.

Is getekend notaris Lampion.

Die erven van Malander. Allemaal heb ik ze hier ter studie vooraf al zien defileren. Le Beau Monde op zijn gretigst.

'Een schande is het notaris'

'Het deel van onze lieve tante Mathilde.'

'De neergang van Malander & Co.'

'En allemaal voor Molendam zijn poule de luxe'.

'La mégère'.

'Ze heeft hem gepluimd gelijk een kieken.

'C'est comme au théâtre ici.'

'Viens voir les comédiens.'

Koel en droog op reageren. Zoals dat past vanuit de waardigheid van mijn ambt. Een maandelijks vast bedrag heeft Molendam mademoiselle Elodie betaald 'pour les soins'. Niks mis mee. Wie beweert trouwens dat ze totaal onterfd zijn? Kunnen ze niet wachten tot de voorlezing van het testament? Ja ze zijn het lijk gaan begroeten. In zijn leeg kot. Het behang van de muren. De kunstwerken allemaal weg. De blote met een arend die in zijn milt picoreert.

'Moeten we de cellés doen leggen?'

'A quoi bon? Het kot is al geplunderd.'

Ongelijk hebben ze niet. Maar gelijk krijgen daar trekt de wet zich niks van aan. Benieuwd hoe ze hier straks reageren. Vooral omdat ik Elodie ook heb gevraagd.

'Ze heeft hier geen zakens.'

'Une personne étrangère à notre famille.'

'We eisen dat ze buitengezet wordt'.

Of iedereen dan nu stilte wil in acht nemen ter voorlezing van de laatste wilsbeschikkingen van Richard Molendam.

'Voor de Zwarte Zusters een schenking van...

'De godverdomse kloefkapper..'

'Als hij op heeft van hiermee zijn hemel te verdienen...'

'Dat hebt ge met die kaloten'.

'Nonetten erven altijd alles'.

'Recht naar de hemel gaat hij. In Paradisum'.

'...en voor Elodie...'

'Heeft ze nog niet genoeg gepakt misschien?'

'Ze moet speciale gaven hebben ter hoogte van haar vogelnestje het is anders nie mogelijk'.

...dit als teken van mijn erkentelijkheid ..

'Ze heeft hem dood gevogeld ja'.

'Hij heeft tante Mathilde zot gekregen'.

'Dan heeft hij Nenaatje weg gejaagd de sater.'

'Hij heeft ze eerst ze wel vol gestoken'.

'Maar gij?'

'Gelijk dat ik het u zeg'.

'Een kindje met Nena?'

'Een dochter. Lena Lena. Check.'

...wat rest is gelijkmatig te verdelen onder de overige erfgenamen.

'Zie ze daar zitten blinken de klavergeit. Ze glorieert.'

'Dat kent geen schaamte.'

...weliswaar na aftrek van de kosten...

'De kosten zijn nog voor ons ook of wa?'

....en ook 30 heilige missen...

‘Le couillon.’

Tot zover de lezing van het testament.

Nu nog benadrukken dat ik deze erfeniskwestie binnen de kortste keren hoop af te handelen. Mijn studie staat er voor bekend nooit ook maar één stuiver één dag te lang op mijn rekening te houden. Niet zoals een confrater die ik hier niet noemen zal. Het vertrouwen in ons ambt is door hem al genoeg te schande gezet in de gazetten. Herman mijn goede man, kunt ge mademoiselle Elodie en de familie van den défunt nu .... Tja wat is er nog? Wat wilt ge dat ik u zeg ik vind het ook spijtig voor jullie. Maar het Wetboek trekt zich dat nu eenmaal niet aan. Een goed notaris hoort zich te houden aan de wet. Dura lex sed lex. Ik heb nog te doen goeiendag en bonjour.

‘Wat heeft Duralex te maken met de erfenis van nonkel Richard?’

‘Heeft hij ongebezigde dozokes overgelaten voor ons misschien?’

The end.

*Opgedragen aan wijlen
kunstenaar Frank Derie.
en aan alle
theatercompanen
dood of levend
van hier en elders.*

**Ronse,
1 maart 2018.**

**GOUDEN BRUILOFT
2018. (16) Copyright Stef Vancaeneghem.
Illustratie: Frank Derie.**